

BESTSELLEROVÁ SÉRIA, Z KTOREJ SA STAL
CELOSVETOVÝ FENOMÉN

NA DVORE

Z

ROZŠTIEPENEJ

HARMÓNIE

VALKÝRSKA SYMFÓNIA: VETA I

SARAH J. MAAS

NA DVORE
Z
ROZŠTIEPENEJ
HARMÓNIE

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

Séria Na dvore z trňov a ruží

NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ

NA DVORE Z HMLY A BESU

NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU

NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

NA DVORE ZO STRIEBORNÝCH PLAMEŇOV

Valkýrska symfónia

NA DVORE Z ROZŠTIEPENEJ HARMÓNIE

NA DVORE ZO ZABUDNUTEJ MELÓDIE

Séria Mesto Luny

ROD ZEME A KRVI

ROD NEBIES A POVETRIA

ROD PLAMEŇOV A TIEŇA

Séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

BÚRKA V IMPÉRIU

VEŽA NA ÚSVITE

KRÁLOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii *Trón zo skla*

VRAŽEDNÁ ČEPEĽ

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

The background of the book cover features a detailed, light gray illustration. The upper portion is dominated by stylized, swirling flames that appear to be rising from a base. Below the flames, a collection of human bones, including long bones and skulls, are scattered and crossed in various orientations. The overall aesthetic is dark and gothic, fitting the themes of the book.

SARAH J. MAAS

NA DVORE
Z
ROZŠTIEPENEJ
HARMÓNIE

VALKÝRSKA SYMFÓNIA: VETA I

slovar

Copyright © Sarah J. Maas 2026
Extra chapter text copyright © Sarah J. Maas 2021, 2026
Map by Virginia Allyn, copyright © Bloomsbury Publishing Inc., 2026

Jacket Illustration: Happypets
This translation of A COURT OF SPLINTERED HARMONY
is published by Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

Translation © Milica Nováková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7623-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či
nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho
informačného systému a podobne bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 6 – A Court of Splintered Harmony,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, New York 2026,
preložila Milica Nováková.

Prvé slovenské vydanie
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Jazyková korektúra Martina Urbanová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

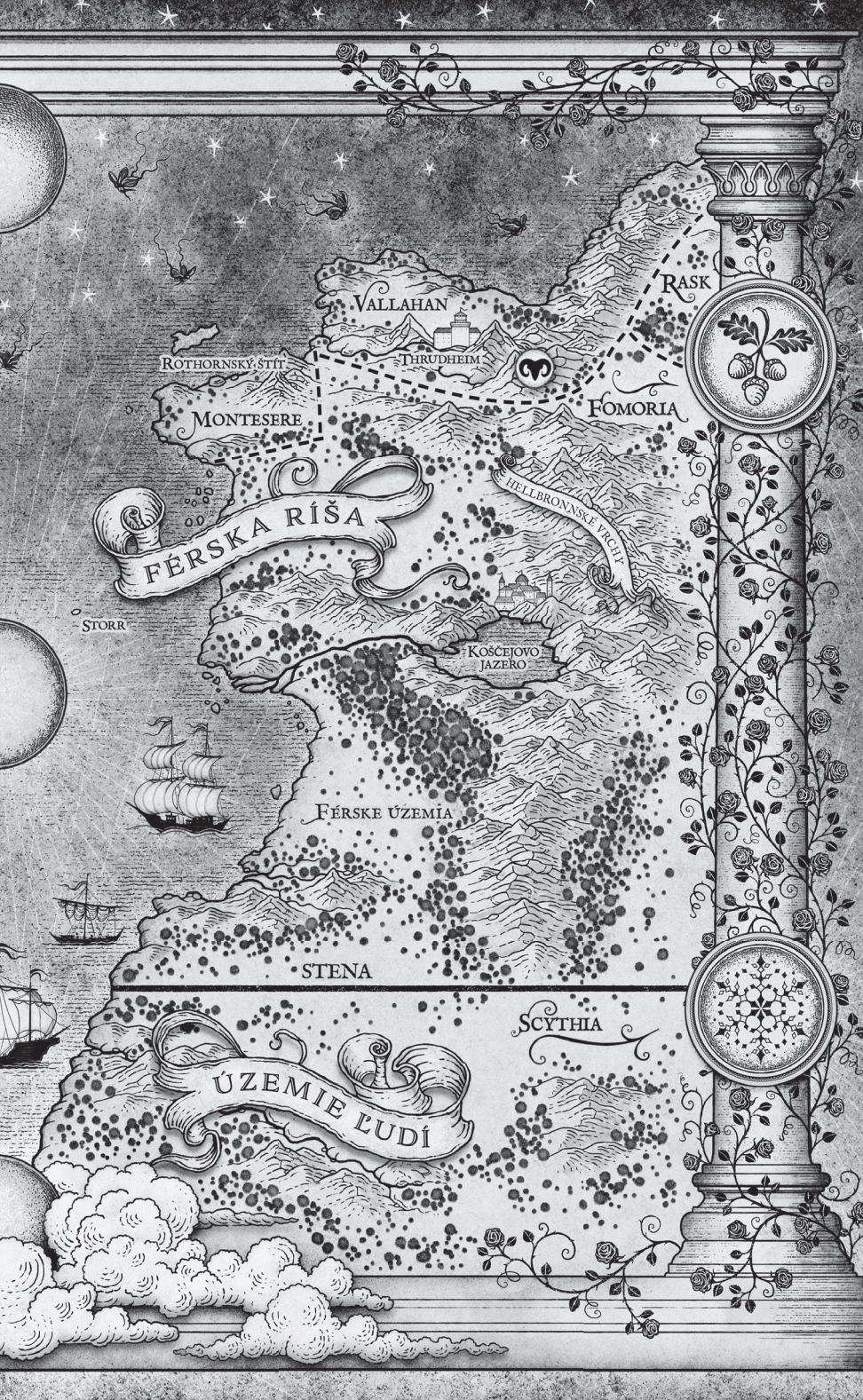
Pre Josha, Tarana, Sloane, Annie a Scarlet – milujem vás.

*A pre Mauru Woganovú – za to, že pre mňa
znovu vytvorila tento svet.*

FĚRSKÁ RÍŠA

Druthian

VALLAHAN

RASK

ROTHORSKÝ ŠTÍT

THRUDHEIM

MONTESERE

FOMORIA

FĚRSKA RÍŠA

HELLBRONNSKÉ VCEI

STORR

KOSČEJOVO
JAZERO

FĚRSKÉ ŮZEMĚA

STENA

SCYTHIA

ŮZEMIE LUDÍ

Drahí čitatelia,

keď som začala písať túto časť série Na dvore z trnív a ruží, veľmi rýchlo som si uvedomila, že príbeh sa nezmestí do jednej knihy. No ani som nemala v pláne z neho spraviť trilógiu, aspoň nie v tradičnom ponímaní toho, ako je trilógia zvyčajne štruktúrovaná. To, čo sa mi vylialo z pera, bol skôr rozsiahly príbeh so širokým záberom, ktorý nesedel do tabuliek bežnej praxe a ktorý *potreboval* byť vyzroprávaný iným spôsobom.

Vydať knihu však znamená rešpektovať realitu. Tlačiarci udávajú presný maximálny počet strán, aby sa dala zviazať a stránky nevypadávali. Ja som však nechcela vyškrtávať dôležité časti cesty jednotlivých postáv len preto, aby som si bola istá, že tlačiarenské lepidlo udrží stránky pohromade alebo že sa kniha zmestí na poličku v knižkupectve.

A tak som prišla s novou víziou, ako by som tento projekt dostala do vašich rúk. Víziou, v ktorej by som rozpovedala príbeh so všetkým, čo si vyžaduje, a vy, čitatelia, by ste dostali krásne fyzické verzie jeho súčastí.

Táto kniha – Veta I (veta vo význame časti cyklickej hudobnej skladby, pozn. prekladateľky) – je len úvodná časť dlhšieho príbehu, napísaná tak, ako som chcela, tak, ako si to postavy vyžadovali. Nie je to román ani „prvý diel“. Je to iba *časť* oveľa, oveľa dlhšej knihy.

Vety II a III (spojené do jednej knihy) budú nasledovať čoskoro a Veta IV bude posledná časť, ktorá príbeh uzavrie. Moja predstava je, že tieto štyri vety vytvoria *jeden* príbeh a napokon ich budete čítať na jeden dúšok od Vety I po Vetu IV. Cesty postáv a tempo na stránkach odrážajú túto predstavu.

Okrem toho, na konci tejto knihy nájdete tri „bonusové“ scény k sérii, ktoré predtým vyšli samostatne v rôznych špeciálnych edíciách. Ja som na ne vždy nazerala ako na povinné a udalosť z nich som zakomponovala do štandardných kníh série. Už roky som si však želala, aby boli dostupné každému čitateľovi bez ohľadu na to, kde býva a aké vydanie si kúpi, a publikovanie tejto knihy je na to vhodný okamih. (Odporúčam, aby ste si prečítali Azrielovu scénu, než sa pustíte do Vety I.)

Dúfam, že si vychutnáte túto cestu, rovnako ako som si ja užívala písanie.

PREDSEV

Pod otcovou pevnosťou zahalenou hmlami bola izba len o niečo lepšia ako kobka.

Bola to jeho izba – *chliev*, ako ju jeho nevlastní bratia posmešne nazývali – a iba raz denne smel vyjsť von nadýchať sa vlhkého, chladného vzduchu, vypočuť si pieseň rozoklaných, vetrom ošľahaných hôr a, ak mal šťastie, pocítiť na lícach bozk slnečných lúčov.

Matka do jeho izby vstúpiť nesmela. Ju vídaval ledva hodinu týždenne počas spoločných raňajok v jej malej izbičke mnoho poschodí nad tou jeho. Jednu hodinu – viac nemali. Podnosy s raňajkami vždy vyniesol on, aby nemusela robiť aj to a aby ju vychudnuté prepracované ruky neboleli ešte viac.

Niežeby jeho ruky na tom boli oveľa lepšie. Nie po tom, čo mu nevlastní bratia spravili pred tromi rokmi. Teda aspoň predpokladal, že už sú to tri roky – tu dole čas nemal význam, meral ho iba podľa rastu krídel, ktorými sa teraz dotkol oboch stien izby, ak ich vystrel.

Niekedy sa v noci zobúdzal s krikom, presvedčený, že ruky mu stále horia, koža sa šúverí, ale vždy videl len hrubé, pokrútené jazyky.

Keď sa to stalo, bol taký malý, že jeho krídla zaberali sotva polovicu tohto priestoru.

Pamätal si záblesky. Ich smiech, keď mu máčali malé ruky v oleji. Prenikavú hrôzu pri pohľade na svietniky, v ktorých

praskali uhličky tak hlasno, že to počul až z druhého konca miestnosti. Strach, čo sa mu rozliat po tele, keď si uvedomil, že nič, čo urobí, im nezabráni strčiť mu naolejované ruky do plameňov. Horúčavu už cítil na vzdorujúcich prstoch, keď mu ich tam tisli, potom prišiel okamžitý šok, že necíti nič. To bola posledná spomienka – ako chvíľu necítil *nič*.

A potom sa dostavila bolesť taká ukrutná, že všetko sčernelo.

Prebrali ho matkine vzlyky; ležal schúlený v jej lone, ruky a prsty ho tak boleli, že aj drobný pohyb ho znovu poslal do bezvedomia. A tak to chvíľu pokračovalo: záblesky vedomia, vlna agónie a zrazu ničota.

Možno ho tieň udržiavali v bezvedomí, zamknutého v tma-vom objatí. Možno to bol akt milosrdenstva. Keď však vládla zostať pri vedomí, ruky, na ktoré hľadel, boli iné. Mali rovnaký tvar, ale kosti obrástlo nové mäso. Kedysi hladkú kožu mal lesklú a napätú.

Čoskoro ho zase hodili do chlieva. A ako predtým, matku k nemu nepustili, aby ho utešovala.

Vedel, prečo ju väčšinu času držia niekde inde. Prečo je na konci jej chodby diskrétna úzke schodisko vedúce do izieb hore – otcových izieb.

Jeho nevlastní bratia si dali záležať, aby to vedel.

Syn kurvy – aj my ju raz pretiahneme.

Ich matka ho sem dala zamknúť, keď sa prvýkrát pokúsil brániť a odpovedať na urážku. Keď sa o to pokúsil druhýkrát, spálili mu ruky na nepoznanie.

A tak mu ako spoločnosť zostali len tieň, tichá pieseň vetra, ktorý občas zabľúdl do horskej pevnosti. Naťahoval si krídla tak často, ako mohol, cvičil, ako to videl robiť otcove strážne na nádvorí.

Všetko sa naučil počas tej jednej hodiny, keď smel opustiť svoju izbu. Všímal si, ako sa bojovníci hýbu, ako narábajú so zbraňami, ako vzlietajú bez toho, aby sa najprv rozbehli.

On neletel nikdy. Ani raz.

Nevlastní bratia sa mu za to posmievali. No v chlieve cvičil, ako najlepšie vedel. Keď sa mu ruky zahojili, vrátila sa aj funkčnosť ako pred popálením – hoci prvých pár mesiacov boli stuhnuté a niekedy boleli. A tak trénoval. A trénoval.

Bol Ilýrčan; nič iné robiť nemohol.

Matka mu to často pripomínala, šeptom, nech to ostatné zvedavé slúžky nepočujú, aby to nenahlásili svojej prchkej panej.

Si Ilýrčan, Azriel – v krvi ti spieva vietor. Nemožno ťa zavrieť do klietky. Nemožno ťa zlomiť. Zamykajú ťa, lebo sa ťa boja.

Niekedy zabudol, ako sa volá, až kým ho matka zase neoslovila. *Prečo?* pýtal sa zas a znova. *Prečo sa ma boja? Prečo ma nenávidia?*

Vtedy ho pobozkala na čelo, raz, dvakrát. *Pretože si iný. Cítia to od chvíle, keď si sa narodil. A jedného dňa im ukážeš, prečo je to úžasné.*

Keď bol mladší, nedávalo mu to zmysel, ale ako roky ubiehali, Azriel si uvedomoval, že mala pravdu.

Tiene v jeho chlieve – jeho *cele* – sa stali jeho priateľmi. Mali svoje vlastné príbehy, rozprávali o tom, čo sa dialo v pevnosti nad nimi.

Vietor bol jeho naj dôveryhodnejší radca, prinášal mu správy zo sveta tam vonku. O otvorených poliach, kde slnečný jas pozlakuje lúčne kvety; o divokých riekach, ktoré sa rútia po žulových stráňach, o chlapcovi s fialovými očami, okolo ktorého akoby sa krútil celý svet, o okrídlenom chlapcovi – ďalšom Ilýrčanovi – bojujúcom o prežitie v blate a... o nej. O zlatovlasom dievčati, krásnom a žiarivom, tiež zahalenom tmou, uväznenom v meste pod horou a snívajúcom o nebi nad sebou.

To všetko však bolo ďaleko, rovnako nedosiahnuteľné ako mesiac.

A tak mu tiene a vietor robili spoločnosť. Tiene, vietor a skala. Azriel sa naučil tichý dunivý jazyk skaly, naučil sa, ako zachytáva hlasy a slová tých, ktorí bývali v pevnosti.

Tak sa dozvedel aj to, že jeho nevlastní bratia dosiahli plnoletosť. Tak sa dopyčul o ich plánoch s jeho matkou. Nemalo to nič spoločné s ňou, len s ním. No ublížia jej a prejde im to. Potom sa tým budú pred ním chvastať.

Skala Azriela varovala, keď uprostred noci vyšli zo svojich izieb.

Vďaka tréningu vedel, ako rozmlátiť dvere cely.

Tiene ho viedli a schovávali, keď utekal po chodbách.

Vietor mu pošepol, ako tíšiť výkriky bratov, keď ich stretol pred jej dverami, ledva sa ich vôbec dotkli, keď sa do nich pustil pästami, zubami a svojou mocou, keď sa na nich vrhol, skôr ako zviera než muž.

Zvedavé slúžky to počuli a okamžite zburcovali celú pevnosť.

Traja urastení ilýrski bojovníci Azriela odtiahli od najstaršieho brata. Ten druhý už bol v bezvedomí. Azriel stále vrčal, metal sa v ich zovretí, keď prišiel otec s manželkou v tesnom závese a hodnotil situáciu – dvere, pred ktorými stáli, Azriellova matka roztrasená a s vydeseným pohľadom, s krídlami tak pokorne stiahnutými, až to bolelo.

Tvojho otca drží alkohol, zamrmlali tiene a vytrhli tak Azriela z otupenia, a ťažký spánok. Strach a hnev objímajú jeho ženu. Tvoja matka pozná len hrôzu a zúfalstvo.

Tiene v skutočnosti nerozprávali, ale on sa naučil rozumieť útržkom obrazov, ktoré mu ukazovali, ako slovám a vetám. Presne ako sa počas tej vzácnej hodiny s matkou naučil písať a čítať pomocou kníh a cenných útržkov papiera, úlomkov uhlíka, čo našla a odložila preňho.

Otcova rozmaznaná žena so srdcom z ľadu zvrieskla a vrhla sa k svojim drahým synom, hrkútavo ich oslovovala, hladila po odporných tvárach. Ten, ktorý bol ešte pri vedomí, fňukal a poťahoval nosom.

Otec so širokými plecami sa týčil nad Azrielom, krídla mal také obrovské, až takmer blokovali prístup svetlu, a rovnako tmavé ako vlasy, momentálne začesané, aby mu nepadali do tváre. Hľadel na syna mierne kalnými orieškovohnedými

očami. Veliteľ stráže schmatol chlapca za krk tak pevne, že mu ostali modriny.

„Nemrzač ho, nestrihaj mu krídla, nerež ho,“ prosila Azriellova matka, znovu a znovu, padla na kolená, plazila sa k otcovi, zlomené krídla ťahala po zemi.

Otec ju ignoroval a sústredil sa len na Azriela.

„Ako si sa dostal von?“ Hlas mal tvrdý ako žula. A neústupčivý.

Azriel potiahol nosom plným krvi.

„Tiene, skala a vietor mi povedali, ako na to.“

Bojovníci si posmešne odfrkli; na krku cítil veliteľov dych, keď sa zasmial tiež. Otec však naňho len civel.

„Idiot,“ počastoval ho najstarší brat z bezpečia matkinho objatia.

Azriel bol v rozpakoch. Na sekundu si želal rozplynúť sa a stratiť sa v skalách a tieňoch. Želal si, aby mohol o krok ustúpiť, aby ho tiene mohli zahaliť a skryť, aby ich už nikdy nemusel vidieť...

A tak to urobil.

V jednej chvíli ho držal veliteľ stráží.

V nasledujúcej mu zrak zahalil tmavý opar. Stále videl, ale akoby cez tenký čierny závoj. Spravil krok a vytrhol sa zo zovretia. Pozrel si na ruky...

Nič. Boli preč. Zostali len tiene.

Veliteľ odskočil a zalapal po dychu.

„Ten bastard tu teraz stál.“

Azrielov otec preskakoval pohľadom okolo a zdalo sa, že niečo ako strach mu vymetá pavučiny alkoholu a spánku z očí. V tej chvíli Azriel vedel, že je naozaj preč, schovaný v útržkoch tieňov takých hustých, že ho nikto nenájde.

„Kde je?“ skríkla otcova žena.

Pri jej prenikavom hlase sa Azriel strhol. Tieňový závoj sa zachvel a opadol. Zalialo ho jasné svetlo, až zažmurkal. Nech sa už udialo čokoľvek, znovu tam stál... alebo zo seba zhodil plášť tieňov.

Sme tu, šepkali mu tiene. Stále sme tu.

Znovu ma schovajte, odpovedal im. Jeho matka sa chytila za srdce. Tiene ho obkolesili, svet sa zastrel. Zmizol. Svoje telo stále cítil, mohol ho ovládať, ale vedel, že ho nikto nevidí.

„*Démon!*“ zvriskla otcova žena.

To slovo ho znovu vrhlo na svetlo, tiene z neho sklzli. Opäť sa ocitol vo svetle fakiel v ľadovej chodbe.

„Tieňopevec,“ vydýchol jeden z bojovníkov.

Azriel nevedel, čo to znamená, nezačul to slovo na dvore ani vo vetre. Pozrel si na zjazvené ruky. Okolo prstov sa mu obtáčali tiene. *Prečo teraz?*

Aby sme využili túto chvíľu, odvetili tiene.

Uvedomil si, že im načúva s naklonenou hlavou, akoby sa naozaj rozprávali, a uvedomil si to len preto, že otec sa už netváril vystrašene, ale chladno a vypočítavo.

Jeho žena asi tiež správne prečítala tú zmenu výrazu, lebo zasyčala, tislúc si synovu hlavu k hrudi: „Ani sa *neopovažuj*, Maxtus. Ani sa *neopovažuj*.“

Azrielov otec ju ignoroval, ostré črty mal nehybné ako hory okolo nich. Veliteľ, teraz v rozumnej vzdialenosti od Azriela, jej protirečil.

„Pane, mať vo svojich radoch tieňopevca je výhoda...“

„Ten zver je urážka!“ zavrčala otcova žena a zabudla na strach, vyskočila a odtiahla svojho staršieho syna za seba. V sedemnástich bol už priveľký na to, aby sa skrýval, ale aj tak zostal stáť za matkou a na zakrvavenej tvári sa mu zračili šok a hrôza. To sa však zmenilo na niečo ako víťazstvo.

„Maxtus, ak tu tvoj ľavoboček zostáva, sama ho znesiem zo sveta.“

Otcov výraz ešte väčšmi stvrdol, keď na ňu dlho a hrozivo hľadel. Roztriasla sa. A hoci ju Azriel nenávidel, netešilo ho, ako sa tam trasie od hrôzy pod tým neúprosným pohľadom.

„Pridlho som ťa nechal diktovať mi, čo robiť s tým chlapcom,“ vyhlásil otec chrapľavo.

„Zahanbil si ma, keď sa narodil tej *kurve!*“ vyštekla jeho žena, akoby si nemohla pomôcť a nezastavil ju ani strach. Pri tých slovách tenkým prstom ukázala na Azrielovu matku stále kľačiacu na dlážke. „A toto je odporný výsledok. Ten chlapec je diabol, pozri sa, čo urobil našim synom...“

Jediný prudký pohyb, taký rýchly, že vrazila do steny ešte skôr, ako doznel zvuk úderu. Otec sa sotva pohol.

„Už mám po krk toho, ako sa do toho miešaš. Zmizni mi z očí,“ zavrčal s kamennou tvárou.

Chytila si líce a narovнала sa. Syn sa jej ani len nepokúsil pomôcť. Žiadny z bojovníkov sa ani nepohol. Sklonila hlavu a svetlohnedé vlasy – rarita v ich národe – sa jej prešmykli cez plece.

„Ospravedlňujem sa, pane,“ povedala bez náznaku ľútosti.

Rýchlym krokom odišla, so starším synom za päťami, gestom ešte naznačila jednému z bojovníkov, aby druhého syna, ležiaceho v bezvedomí na dlážke, zdvihol. Obzrela sa iba raz a jej pohľad plný jedu spočinul na Azrielovi. Potom zmizla.

Lord si ho znovu premeral, pomaly, chladne.

Kúsok od nich kvapkala na kamennú dlážku voda. Fakľa zaprskala. Vysoko nad nimi niekto vykrikol, možno od radosti, možno od bolesti.

Azrielova matka sa stále triasla otcovi pri nohách, ten sa nad ňou týčil. Pomaly sa na ňu pozrel. Akoby ju videl prvýkrát.

Aziel nezniesol, že je na kolenách – nie pred ním. Ani pred nikým iným. A nikto, ani otec, mu nebránil, keď k nej podišiel a pomohol jej vstať. Zjazvené ruky mal krvavé a doráňané – pod nechtami mal krv a špinu.

„Choď do svojej izby. Chlapec zostane tu vonku,“ povedal jej ticho otec.

Aziel sa pri tom rozkaze zježil, ale matka sa naňho iba vydesene, prosebne pozrela a zmizla. Tým pohľadom ho prosila, aby sa správval slušne.

„Nechajte nás,“ zavelil otec bojovníkom bez toho, aby sa čo i len pozrel ich smerom.

„Pane,“ začal veliteľ s bledou tvárou, „nie som si istý, že nechať vás osamote...“

„Nechajte nás,“ zopakoval otec a zelený kameň na hlave mu zažiaril chorobným svetlom. Vojaci odišli v tichu, stále bohato okorenénom strachom. A vtedy Azriel, možno po prvýkrát v živote, zostal s otcom sám.

Ten naňho hľadel. Azriel mu pohľad opätoval.

„Ako dlho ich počuješ, chlapče?“

Azriel vedel, čo tým myslí.

„Nejaký čas,“ odpovedal s chladnou tvárou. Hlas mal zachrípnutý, ale ľadový ako zima za múrmi pevnosti.

Záujem v otcových očiach sa zmenil na niečo smrteľne nebezpečné.

„A čo ti hovoria teraz?“

Azriel starostlivo zvažoval slová. Uvedomoval si, že je to skúška, hoci len hádal, aký bude výsledok. Tieni mu nešepkali nič okrem jedinej informácie.

„Hovoria mi, že tvoja žena nejde do svojej izby. Synov nechala na ošetrovni a teraz mieri k miestnosti strážcov. Hovoria mi, že chlap, ktorý dnes velí hliadke, jej rád dvíha sukne, keď sú sami. Hovoria mi, že si myslí, že o tom nevieš, ale ty to vieš. A jedného dňa ju za to zabiješ.“

Otec sa usmial, zuby sa mu zablykli.

„To by si mohol domyslieť hocikto. Je to pobehlica, skrz-naskrz, ale dosť dobrá na množenie, preto má zmysel si ju ešte nechať. Povedz mi niečo, čo nikto nevie.“

Celý Azov život sa scvrkol na túto chvíľu, na slová, čo budú nasledovať. Tieni mu však neponúkli nič. Len ticho. Ak toto bola skúška, musel ju zvládnuť sám.

Otec bol zver, to bolo isté. No bol odetý v zamatovej nádhre v rozpore s tým, čo nosila väčšina bojovníkov. Pazúre na špicoch krídel sa mu leskli ako vyleštené a kontrastovali s drsnosťou tohto miesta.

Bol to márnivý chlap. A pod tou márnivosťou sa skrýval strach, že bude ten slabší alebo že zistia, že mu niečo chýba.

Márnivosť bola jeho štít. Otcova najcennejšia zbraň a obrana. A jeho najväčšia slabosť.

A tak Azriel prehovoril, dobre si vedomý matkinho zúfaleho strachu, predierajúceho sa cez dvere pár krokov od neho.

„Tiene mi hovoria, že v arzenáli máš zbrane, ktoré si ešte nepoužil, zbrane, ktoré ťa privedú do nových výšin vplyvu a prestíže.“

Žmurknutie. Jediný prejav šoku. Azriel vedel, že ho dostal „Aký druh prestíže?“

Azriel mu uprene hľadel do očí.

„Zatiaľ čo teraz vládneš len tejto hore a tomuto pohoriu, raz budeš vládnuť oveľa väčšiemu územiu.“

„Akému veľkému? Kde?“

Tiene konečne začali šepotať a Azriel tlmočil informácie.

„Až po Stepí na severe, možno až po samotný Veterný tábor, ak použiješ arzenál múdro. Ak ho použiješ zákerne.“

Ďalšie žmurknutie. Chlapec nikdy nevidel mapu, nikdy nepočul o žiadnom z tých miest – a jeho otec to vedel.

Azriel zdvihol hlavu, vyzýval toho pred sebou, aby spochybnil jeho slová.

Otec si ho však iba znovu premeral. Jeho zjazvené ruky zovreté do pästí. Na tvári sa mu mihlo niečo ako grimasa, ale rýchlo zmizla, keď si všimol, že Azriel nevlečie krídla po kamennej dlážke, ale drží ich vysoko ako pravý ilýrsky bojovník. Otec sa naňho znovu usmial, zoširoka.

„Pozrime sa, aký je z teba kus chlapa. Viac môj syn než tie štence. A pritom si stále ešte chlapec – chlapec, ktorý premochol svojich bratov.“ Zachechtal sa. „Naozaj nevyužitá zbraň.“

Tie slová nič neznamenal. Ten chlap bol nikto.

Otec sa ponad plece obzrel na prasknuté dvere, za ktorými stála matka a s hrôzou počúvala.

„Zbal si veci,“ povedal. „Na svitaní aj s chlapcom odídete.“

Azriel vyvalil oči. Zariadili to tieň?

Otec sa otočil na päte a zamieril ku schodisku. Azrielovi neušlo, že *jemu* nepovedal, aby si zbalil veci. V izbe mal len

dve vedrá, trochu sena a prikrývku. Obdraté šaty, čo mal na sebe, boli jediné, ktoré vlastnil.

„Pôjdeš do tábora lorda Devlona a ostaneš tam. Je jeden z mála, čo majú zdroje na to, aby ťa poriadne vycvičili, a jeden z mála, ktorým dôverujem, že to aj spravia. Zatiaľ ti zakazujem vrátiť sa do tejto pevnosti a na moje územie, až kým sa sám nerozhodnem, že ťa predvolám. Potom mi podáš hlásenie, čo si sa naučil, čo si videl. A ak dnes tvoje tieň hovorili pravdu...“ odmlčal sa a konečne sa ponad plece pozrel na Azriela. V tvári sa mu zračila len vypočítavá, neriešená chamtivosť a krutosť. „Možno mi raz dokážeš, aký si cenný. A uvidíš sa, ktorému z mojich synov sa dostane cti bojovať po mojom boku ako môj dedič.“

S tými slovami odpochodoval, spokojný sám so sebou na svojom vlastnom panstve a istý si svojou mocou a postavením. Az nikdy nikoho tak nenenávidel. Ani otcovu ženu. Ani svojich nevlastných bratov.

Zostal s matkou, kým sa balila. Slúžka jej priniesla zaplátané vrece, do ktorého si mala pobaliť, čo mohla.

A potom čakali.

Mal pocit, že posledné dve hodiny tej noci boli najdlhšie v ich životoch. Čakali, kým tma ustúpi, čakali, kým sa hmlý postriebria. Čakali, či otec nezmení názor a neprikáže mu vrátiť sa späť do chlieva. Aby mal svoju vzácnu zbraň stále na očiach.

Azriel s matkou sa k sebe tisli, zatiaľ čo minúty ubiehali. Nepýtala sa ho na tieň. Len ho držala a hladila po vlasoch.

Začalo svitať a vo dverách sa zjavili dvaja mohutní bojovníci. Dvaja – lebo oboch bude treba niešť.

Líca mu rozhorúčila hanba. Koľko ľudí sa zišlo, aby sledovali, ako sa vznesú na oblohu. Matka sa tak triasla, až jej drkotali zuby. Okolo nich vírili hmlý a vyl vietor. Vábivo a zároveň hrozivo.

A keď pevnosť pohltila hmla, keď matka vzlykavo odriekala modlitby vďačnosti, Azriel prikázal tieňom, skalám, pevnosti, aby naňho čakali, kým sa vráti.

Nie dovtedy, keď poňho pošle otec. Už nikdy ho nebude poslúchať. Ten chlap bol blázon, keď veril, že ak Azrielovi zamáva titulom pred nosom, zláka ho k poslušnosti.

Radšej umrie, ako by ho mali oficiálne vyhlásiť za otcovho dediča. No raz sa sem vráti – a preto povedal tieňom, aby boli pripravené.

Na deň, keď sa vráti a všetkých zabije.

VETA I

SONÁTA

1

Azriel

Zavýjajúci vietor a bičujúci dážď vyhnali Azrielovi z tela posledné zvyšky tepla. Šupiny na brnení ho vôbec nechránili pred smrteľným chladom, ktorý prichádzal s vetrom a dažďom. Ani sifóny, ktorých modrasté svetlo nadpozemsky presvitlo cez hustý lejak máčajúci každý kameň v horskom priesmyku v monteserských vrchoch, ani tieň, v závojoch dažďa sa ledva držiace primrznutých krídel.

Vďaka piatim storočiam tréningu sa však dokonale sústredil. Umlčal krik v hlave, umlčal telo, ktoré ho nabádalo, aby našiel teplo – a to *rýchlo*.

Neprišiel si to sem užiť. Prišiel sem splniť úlohu.

Ďalšie zavýtie vetra preťalo noc, ostré a prenikavé. Az by prisahal, že ešte aj dážď sa zachvel.

Zašiel ďalej, ako mal. Rhys a Feyre mu dali presné rozkazy: *Pozoruj a do ničoho sa nezapleť. Ale dá sa to? Ako sa má vrátiť, keď odpovede má na dosah – hoci nepriateľov tiež?*

Prišiel sem na základe простého šepotu – šepotu, čo začul jeho najzlomyseľnejší špeh, mesiace hliadkujúci v horách obkolesujúcich hnijúci hrad Koščeja Nesmrteľného: *Prebúdz sa mocný predmet, ktorý dlho spal. Povráva sa, že leží na vrchole Rothornského štítu v Montesere a čaká, kým ho niekto nájde. Vaši nepriatelia čoskoro vyšlú svojich najhorších, aby ho získali skôr ako vy. Lov sa čoskoro začne.*

Len to, nič viac. A tak sa Az hnal sem, do týchto vrchov, letel svetom plným tieňov a vetra, rýchlosťou, ktorú by Rhys a Cassian nepochybne považovali za bezhlavú, aj keď mu už ubúdala moc. *Ak sa budeš takto vrhať do vetra, odtrhnú sa ti krídla od tela*, počul v hlave Cassianovo karhanie. Azriel však ignoroval priateľovu radu. Ak by prišiel o krídla, fajn. Mal aj iné možnosti, ako sa presúvať po svete. A krídla mu už za tie storočia boli na oštaru, takže by mu ich ani nebolo veľmi ľúto. Strata krídel by ho nezničila tak, ako by zničila Cassiana alebo Rhysa.

Azove krídla však vydržali zúrivý nápor vetrov. Vyzerali odhodlané navždy sa držať jeho tela tak, ako sa ho teraz držali tieň, kým skúmal terén.

Čakal vojakov. Zabijakov. Úlisných špiónov. Nie zavýjanie vo vetre. Nie vrčanie, vytie, psie skučanie.

Montesere sem naozaj poslalo to najhoršie, čo malo.

Kým všetko navôkol bičoval vietor, bolo nemožné určiť, koľko vetrovlkov sa zakráda v jeho vytí. A takmer nemožné určiť, *kde* sú. Boli z mäsa aj z vetra, schopní premieňať sa z jednej formy na druhú rovnako ľahko ako jeho poloprízraky – špiónky. Boli však oveľa, oveľa nebezpečnejšie ako Nuala a Cerridwen.

Azriel prižmúril oči a zahľadel sa na vrchol hory nad sebou. Počas prieskumného letu si všimol malú jaskyňu, než sa spustil dážď a vetrisko ho zahnal do najbližšej praskliny, aby ho neoplieskal o skaly.

Na krídlach mu možno až tak nezáležalo, ale určite nechcel zomrieť – hoci pri Matke, Rhys si to o ňom myslel.

Tam – vysoko nad ním. Slabý záblesk ohňa dopadol na skalnaté úbočie a zmizol. Niektorí vošiel do jaskyne.

Vytie neustávalo.

Tieň mu začal šepotať. *Zakrádajú sa okolo vstupu do jaskyne, blokujú každý priesmyk, unášajú ich búrkové vetry. K jaskyni nevedie žiadna cesta, na ktorej by si sa s nimi nestretol.*

On sa však musel dostať bližšie. Musel zistiť, kto vyšiel z jaskyne a či získal, po čo prišiel.

Az sústredil svoju moc a vyslal tieň k vrcholu. Ani sa nepohol – len sa mu držal ľavého krídla. Akoby *nechcel* ísť do dažďa, bližšie k vytiu.

Chod', prikázal mu. Uvoľnil do tieňa trochy viac moci, vôle. Trochu viac, ale nie priveľa. Nikdy nie priveľa. Dal si záležať, aby nikto nikdy nevidel ozajstný hrozivý rozsah jeho tieňov, a ani dnes to nemal v úmysle. No trošku viac moci, trošku ich potlačiť – áno, to si mohol dovoliť.

Tieň sa konečne odkradol, tmavá stužka preplietajúca sa pomedzi mokré skaliská. Az zostal v úkryte, sústredil sa na vchod do jaskyne.

Tieň mu opisoval všetko, kým sa k nej blížil: *Dážd', vietor, skaly. Voda stekajúca po balvanoch, unášajúca drobné kamienky. Mrmlavé hlasy, sotva počuteľné, vychádzajúce z jaskyne.*

Az začal drkotajúce zuby. *Čo hovoria?*

Stužka tieňa sa prikradla bližšie, vyššie. *Hovoria, že v jaskyni nie je nič, napriek tomu, čo im vravel Košcej Nesmrteľný. To, čo tu bolo, je už preč. Budú hľadať inde.*

Čo to je? dožadoval sa. *Čo hľadajú? Kto je tam?*

Tieň na sekundu zmĺkol. Potom: *Majú plášte a masky, ich identita sa nedá určiť.*

Vzhľadom na to, čo sa potulovalo v búrke, Az tipoval, že budú z Montesere, ale...

Majú rôzne prízvuky, sú z rôznych miest. Ale všetci sú chlapi so spoločným cieľom.

Az vydýchol nosom a pred tvárou sa mu dych zrazil do pary. Už-už chcel tieň odvolať, keď sa ozval: *Montesere. Val-lahan. Rask.*

Az zmeravel. Tieň dodal: *Stvorené.* Az prudko pritiahol krídla k telu. *To niečo je stvorené.*

Pokrútil hlavou, až mu z vlasov odfrkovali kvapky vody. *To, čo hľadajú?*

Nie je jasné, či už našli stvorený predmet a teraz hľadajú ďalší alebo či to, čo malo byť v jaskyni, je jediný stvorený predmet, ktorý hľadajú.

Zaškrípala zubami. Potrebujem to vedieť. Majú Vallahan, Montesere alebo Rask stvorený predmet?

Ak ich nepriatelia odhodlaní vtrhnúť na územia ľudí na juhu, čo zhromažďujú spojenú armádu s týmto cieľom, majú vo svojom arzenáli stvorenú zbraň, ak je do toho nejako zapletený Košcej...

Prestali sa o tom zhovárať, povedal mu tiež, ale hovoria o iných veciach: o prastarej knihe so zlatým orezom... a šesťstennej schránke.

Sú to však zradcovia, varoval ho tiež. Prišli na pokyn Nesmrteľného, no hľadajú spôsob, ako ho ovládnuť. Poznajú legendy o šesťstennej ónyxovej schránke, ktorá patrí Košcejovi, a teraz, keď sa prebúdzajú, je ešte cennejšia. V schránke je jeho smrť, a ak ju nájdú, dostanú od neho všetko, čo si zažiadajú. Sú blázni, varuje ich jeden z nich, všetci sú blázni, že ju vôbec hľadajú, že takto riskujú a zrádzajú Nesmrteľného...

Cvaknutie neviditeľných zubov ostrých ako dýky a tiež zmĺkol.

Našli jeho tiež. Čo znamená, že aj jeho čochvíľa nájdú...

Ozvalo sa zavýtie, odrážalo sa od skál, znelo mu v kostiach. Tak blízko, že do niekoľkých sekúnd určite zídu dole k nemu a dotrhajú ho na kusy. Strata jedného tieňa ho veľmi nebolela, nie, istá časť z neho to dokonca pokladala za malé požehnanie, ale tie fantómové zuby a pazúry nesené vetrom by ho s ľahkosťou dotrhali.

Az pozbieral svoju moc a bleskovo sa vzniesol. Túto bitku by nevyhrál. Nepomohol by mu ani tréning, ani sila. Pokúsil by sa – ak by už nemal informácie, ktoré jeho rodina tak veľmi potrebovala.

Napravo sa ozvalo vlčie zavrčanie a dážd' sa rozostúpil, aby sa nepriateľ mohol vrhnúť na Aza.

On už tam však nebol, preplietal sa tieňmi, triasol sa nelen od zimy a celú cestu do Velarisu z neho kvapkala voda.

2

Feyre

Storr som nenávidela. Netušila som, že je možné znenávidieť miesto, na ktorom som prvý raz, ale od chvíle, čo som sa priviala na vlnami bičovaný žulový útes uprostred Severného mora, sa mi jeho chladná prázdnota zaryla až do kostí.

Nikde žiadna tráva. Na balvanoch na brehu sa nedržali žiadne riasy. Žiadne stromy, žiadne vtáky. Ani len čajky tu nekrúžili. Len kvapky slanej vody nesené štipľavým vetrom. A okrúhla kamenná budova uprostred skaly.

Storr mal iba jediné využitie: neutrálne územie. Nie pre jednotlivé dvory, ale pre Prythian a kontinent.

Kamenná budova – alebo skôr prerastená izba – bola prastaré miesto stretnutí. Nebolo tam nič, len okrúhly stôl so stoličkami okolo, používané tak zriedkavo, že boli pokryté lišajníkom pripomínajúcim staré škvrny od krvi.

Zapálenie zoxidovaných svietnikov na stenách veľmi neprispelo k teplu a príjemnej atmosfére. Ani oheň vo veľkom kozube v tvare rozďavenej hadej papule. Dlhé zuby mu odpadli a ležali na machom obrastenej dlažbe. Nikto sa neobťažoval ich upratať. A možno tu ani nikto nebol, odkedy odpadli.

Neprišli sme sem však na nejaké priateľské veselé stretnutie a nebola som ochotná urobiť viac ako zapáliť oheň, aby som to tu zútulnila. Dnes nás malo byť deväť – Rhys, Mori a ja a traja vyslanci z Vallahanu a traja z Montesere, dvoch území, ktoré sme sem horko-ťažko dotiahli.

Rask sa na naše pozvánky, ktoré sme im za posledné mesiace poslali, neunúval odpovedať. No celkom sme sa aj potešili, že na stretnutí budú len dvaja z troch našich nepriateľov.

Vedeli, prečo sa tu máme stretnúť. Od skončenia vojny s Hybernom bola Mori vo Vallahane dosť často na to, aby tušili, čo chceme. A čo vedeli vo Vallahane, vedeli aj v Montesere. Ich sieť vyzvedačov mohla konkurovať hocičomu, čo v tomto smere dokázal dať dokopy Azriel.

K tejto schôdzke nás motivovalo to Azovo stretnutie so špiónmi pred niekoľkými dňami. Útržky informácií, ktoré získal, nás popchli k rozoslaniu pozvánok.

A tak sme tu: kráľ s kráľovnou a princom z Vallahanu, z Montesere ich veľkovezír, vojvoda z Berionu a zasvätená Nevidenému – ich verzia najvyššej kňazky. Skupinka mocných, a tá najpovýšenejšia zo všetkých, ktoré som doteraz stretla.

Aspoň som sa nemusela tváriť milo.

Samozrejme, každým kúskom som vyzerala ako panovačná vládkyňa Nočného dvora: čierne povievajúce šaty odhaľujúce celé pásy bledej pokožky, moja obľúbená koruna s fázami mesiaca, krvavočervený rúž na perách a čierne očné tiene.

Musela som pochváliť Rhysovu krajčírku: do šiat vložila diskkrétne absorpčné vložky, takže keď mi začne tiecť mlieko, čo som podľa tlaku v citlivých prsiach vedela, že určite čoskoro začne, vsiakne do nich a nebudem mať škvrny na odeve.

Mesiac po Nyxovom narodení ma potrebovali na Dvore nočných môr. Obliekla som si jedny zo svojich obvyklých šiat, no presakujúce mlieko trošku podkopalo vážnosť môjho prejavu na tému *Poslúchajte, inak to oľutujete*.

Len Keirov posmešný úsmev ma prinútil pokračovať. Absolútne *ma netrápilo*, že mi tečie mlieko – ak mu to prekážalo, bol to len jeho problém. Jediný, kto bol v rozpakoch, bol on, nie ja.

Mala som však iné ťažkosti so zladovaním úlohy čerstvej matky s úlohou Najvyššej lady. Nechcela som, aby bol môj syn v blízkosti Keira, Mesta tesárov a podobne. Nechcela som, aby bol s hocikým iným okrem našich milovaných vo Velarise.

Lenže Nyx potreboval nakrmiť každých niekoľko hodín. Niekedy aj každú hodinu, podľa toho, aký mal deň.

Teraz, keď mal skoro šesť mesiacov a už tak často nejedol, dokonca sme mu začali dávať aj kašičky, to bolo jednoduchšie. No v dni ako tento, keď sme sa aj s Rhysom vzdialili od Nočného dvora... by bolo jednoduchšie vziať ho so sebou.

Nemala som však v pláne priviesť ho medzi týchto ľudí. A nenávidela som, naozaj som nenávidela, že táto zbierka odporných kreatúr vôbec vie o existencii môjho úžasného, nádherného syna. Nenávidela som fakt, že ak by chceli, aby som sa im podvolila, stačilo by im, ak by sa ho zmocnili.

Vedeli to. Aj ja som to vedela. A podľa gigantickej temnej moci, ktorá sa vlnila okolo Rhysa, odkedy sme odišli z Volarisu, to vedel aj on. Nemuseli sme to ani vysloviť nahlas, bolo jasné, že zabijeme hocikoho, kto sa pokúsi ohroziť nášho syna. Ba čo viac, Rhys by zniesol z povrchu zemského každého, kto by čo i len dychom naznačil akúkoľvek hrozbu. Dočerta s diplomaciou.

Vďaka bohom, všetci prítomní to vedeli tiež. Hoci boli mocní, ten zver, čo sa tajil pod Rhysovým krásnym zovňajškom, ich donútil dobre si premyslieť každý krok.

Aj tak sme však podnikli isté opatrenia.

Podmienky stretnutia hovorili o troch vyslancoch za každé územie. My sme prišli štyria.

Aziel – v podobe tieňa – bol sotva viditeľný pri zapečatených kamenných dverách za mojím chrbtom. Len tí z nás, ktorí poznali presný odtieň jeho tmy, by si všimli, že je vôbec tam.

Neboli sme však naivní a nemysleli si, že ostatní neurobili vlastné opatrenia. Vrodená mágia Storru a prísaha neutrality bránili tomu, aby tu niekto nastražil akékoľvek magické pasce alebo kúzla, ale to, že som tu nič a nikoho nevycítila, ešte neznamenalo, že tam neboli. Napokon, aj Azriela mágia tohto miesta vpustila.

„Nuž,“ ozvala sa zlatovlasá kráľovná Vallahanu s modrými očami rovnako ľadovými ako zmrznuté hory na jej území.

Sedela zababušená v hrubých kožuchoch, so zapletanou zlatou korunou a runami vytetovanými na dlhých prstoch vyzerala naozaj impozantne. Hoci ju nekrášlili žiadne zbrane, niečo v jej priamom pohľade, v nehybnosti naznačovalo, že je *bojovníčka*. Možno nie taká, čo by bojovala na bojisku, ale bola by schopná zabiť, aby ochránila svoje územie a svoj ľud. Hľadela rovno na mňa.

„Prišli sme na posvätné vyjednávacie územie našej rasy, aby sme si vypočuli vaše poklonujúce reči.“ Mávla potetovanou rukou. „Začnite.“

Ten príkaz aj to rýchle zhodnotenie ma podráždili: bez ohľadu na to, čo som obetovala, čo som dosiahla, pre ňu budem navždy neurodzené ľudské dievča odeté vo férskej nádhare. Zachovala som si však neutrálny, pokojný výraz.

Len nech ma podceňuje, no na svoje vlastné riziko.

„Chcete sa obcerstviť? Priniesli sme víno a ovocie,“ spýtala som sa pokojne. V tom momente sa jedlo zjavilo na stole, Rhys ho premiestnil z priestoru medzi ríšami, kde sme ho nachystali.

Moje slová, jedlo a pitie mali dva významy. Po prvé, týmto som zo seba a z Rhysa spravila hostiteľov. Nám nebudú rozkazovať.

A po druhé... princ z Vallahanu sa prezradil prvý.

Bol mladý, zlatovlasý a modrooký ako matka, s tvrdou tvárou po otcovi. No zatiaľ čo oči jeho matky boli ako zamrznuté jazero, tie jeho mi pripomínali najhorúcejšiu časť plameňa. Zabľkali, keď sa pozrel na výber vzácneho ovocia z našich záhrad a skleníkov: strapce lesklého červeného hrozna, pomaranče rovnako žiarivé a okrúhle ako zapadajúce slnko, polmesiace melóna v striedajúcich sa farbách zelenej a koralovej, polmesiáčiky citrónov, ktorých vôňa rozjasnila bezútešný priestor.

Ovocie, o ktorom sme vedeli, že ho vo Vallahane pre chladné podnebie nikdy nevypestujú. Ovocie, za ktoré platili obrovské sumy kráľovstvám na juhu a dovážali ho ako zriedkavý luxus. A teraz tu bolo poukladané pred princom. Ochutnal už

niekedy pomaranč? Podľa toho, ako sa mu rozšírili nozdry, som pochybovala, že vôbec nejaký ovoňal.

Veľkovezír z Montesere mávol rukou s prsteňmi a ukázal na sklenené džbány vedľa ovocia.

„To podávate hentú vodnatú brečku namiesto vína?“

Rhys sa pokojne usmial. Krídla mal skryté, ale okrem zvyčajného čierneho odevu mal aj čiernu korunu Najvyššieho lorda Nočného dvora.

„Už uplynulo veľa času, odkedy som naposledy pil monteserské víno.“ Hlas mal hladký ako hodváb a nebezpečný ako čerstvo nabrúsená čepeľ. „A ešte viac odvtedy, čo si ty pil naše. Možno sme sa za posledných päť storočí naučili nejaké triky.“

Veľkovezír si posmešne odfrkol. Bol v strednom veku, čo u férov znamenalo, že je pravdepodobne dosť starý, ale hoci mu na opasku visela zdobená dýka, na nezdravo bledých rukách nemal žiadne mozole ani ho nezdobili jazvy po zraneniach z boja. Chlap, ktorý celý život strávil vnútri, bojoval slovami a perom. No rovnako nebezpečný ako vojvoda bojovník z Bernionu po jeho lavici.

Ten sa uškŕňal na Rhysa. Mal širokú hrud' a krivý nos, ale aj napriek férskej schopnosti uzdraviť sa bolo vidieť, že za tie storočia života ho mal zlomený niekoľkokrát. V podstate vyzeral ako bojovník, ktorého prinútili slušne sa obliecť.

„Ak je toto trik, ako nás prinútiť znovu s vami obchodovať, sklamem ťa, Rhysand.“

Rhys naňho žmurkol.

„Tak potom je dobre, že sme sem neprišli kvôli obchodu.“

Matka, ten bol ale pohotový. Prsty na nohách v hodvábných balerínkach sa mi skrútili. Tento muž bol *môj* druh – *môj* telom aj dušou. Prestane ma tá myšlienka niekedy naplňať takou hrdosťou a túžbou?

Pozrela som sa na Mori vľavo odo mňa. Na sebe mala jedny zo svojich červených šiat ľahkých ako pavučina a kabátik prešívaný zlatou niťou a lemovaný líščou kožušinou. Zlaté

vlasý mala rozpustené, zdobila ich iba čierna členka v podobe dvoch prepletených hadov – aj ona bola kráľovná.

Aspoň som to predpokladala. Jej a Rhysovi spoloční predkovia založili kráľovskú líniu po páde Daglanov. Asterov, ako ich nazývali inde.

Na takéto myšlienky však nebol čas. Mori stále významne hľadela na kráľovnú z Vallahanu. *Sústred'sa*, akoby mi hovorila, hoci steny okolo mysle som mala vztýčené a ona nemala schopnosti daemati, *neprišli sme si sem vymieňať štiplavé komplimenty*.

Poslúchla som ju. Mala, samozrejme, pravdu. Existoval dôvod, prečo som na toto stretnutie prišla aj ja s Azrielom, hoci podstatní boli len Rhys s Mori. Dôvod taký vážny, že som nášho syna nechala doma a zo všetkých síl sa snažila vyzerat' ako mocná Najvyššia lady, ktorou som bola, chrbát vystretý a hlava vysoko zdvihnutá.

Vojvoda s ostrým zrakom si našu skupinu ľahostajne prezrel.

„Prišli ste nás presvedčiť, že je pre nás výhodnejšie spojenectvo s vami ako s týmito vojnovými štváčmi zo severu.“

Princ z Vallahanu sa zamračil. Mladý princ bol bojovník, ale popri vojvodovi z Bernionu vyzeral ako našťavaný chlapec. A vojvoda si, podľa úškrnu, myslel to isté.

„Valderic, poznám ťa pridobre na to, aby som to bral ako urážku,“ odvetil vallahanský kráľ vojvodovi. V kráľovnej však vrel hnev, rovnako ako v ich synovi. Kráľ z Vallahanu, červnovlasý a zarastený – nezvyčajné pre najvyšších férov –, pokračoval s pokojom vojaka, ktorý sa celý svoj nesmrteľný život pohybuje po bojisku. „A teba, Morrigan, poznám dosť dobre na to, aby som bol ochotný si aspoň vypočuť, čo mi tvoj Najvyšší lord a Najvyššia lady chcú povedať.“

Mori sa na kráľa slabo usmiala. To ona stála za dnešným stretnutím – bolo výsledkom jej tvrdej niekoľkomesačnej práce a vzťahov, ktoré si vo Vallahane vytvorila. Všetko s týmto cieľom.

Z princa až tak sršal odpor, najmä keď jeho otec úctivo pokývol Mori hlavou. Akoby sa moja priateľka stala jeho sokyňou,